

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ХАРКІВСЬКИЙ ЛІЦЕЙ МІСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА
ХАРКІВСЬКОЇ ОБЛАСНОЇ РАДИ

ЗИМОВІ КАЗКИ УЧНІВ

Харків - 2007

Вступ

Дзвінкіш мороз. І вечір на шибках.
Малює тьмяно бронзові любистки.
Ще мить – і догорять останні блиски,
Рожева тінь сховається в кутках.
І в безбережнім фіалковім морі
Потонуть села, хутори, дороги.

С. Бен

Зима... Чарівна снігова володарка.

У кожного з нас зима асоціюється з казкою, дитинством. Хто з нас не був у засніженому лісі, де сніговою ковдрою вкриті дерева і кущі. Ти роздивляєшся навкруги і здається, що біля ялинки з'являється Дід Мороз. Ідо чого він торкнеться своєю рукою – засяє надзвичайним сяйвом і красою.

Сонячний промінчик пробився крізь хмарку і розфарбував сніг яскраво-білими відтінками.

Дивишся на цю красу і хочеться взяти фарби і намалювати; але дехто красу природи відтворює за допомогою українського слова: виразно, влучно, яскраво!

Ви тримаєте в руках збірку, автори якої так бачать красу природи.

Зимова казка

Ось і настала зима, пора холоду і снігу. Та не треба зразу засмучуватися, бо в неї теж є свої гарні сторони. Наскільки ж гарно вийти надвір та подихати свіжим, морозним повітрям, скотитися з крутого схилу на санчатах, пограти сніжними кульками разом з друзями. А ще саме головне, - зима – це період свят, подарунків та зимових канікул. Звісно у останній тиждень грудня потрібна багато зробити: купити подарунки, прикрасити ялинку, допомогти батькам.

Також зима – це дуже напружена доба, бо потрібно здати заліки та, якщо потрібно, підтягнути оцінки з предметів. Все це ніколи не буває даремним, бо сидячи за святковим столом та відчуваючи легкість від того, що навколо тебе є близькі та розуміючи люди, які тебе поважають – тобі становиться затишно та легко. Ти розумієш, що став розумнішим ще на один рік, став самостійнішим ще на один рік.

Загадкова пора зима: в неї є багато веселого і затишного, але й багато сумного. Та любіть і поважайте її такою, бо ми вже не можемо уявити собі наше життя без снігу, ковзанок, ялинок, усмішок, сльозу, здобутків і розчарувань.

Ісакіна Юлія, 11-А клас

Зимова казка

Синє безкрає небо було заповнене почуттям радості та надії у світле майбутнє. В цьому летіла малесенька сніжинка. Вона така тендітна, така беззахисна. Вітерець підносить її то в один, то в інший бік. Вона танцює у повітрі, а перед самою землею вона зривається з новою силою, ніби знає, що це в останнє.

І знов вітер закружив її, і вона, безсила, спустилася мені на долоню. І вмить зникнула. Може вона злякалася чогось? На її місці залишилася лише сльоза. Можливо, сніг – це всі сльози, які ми так старанно ховали довгий час від сторонніх очей? А ось злетіла ще сніжинка. До неї приєдналася ще одна. Вони такі схожі і водночас такі нескінченно різні. Танцюючи, вони ніби розмовляють. Чи-то мені вже здається? Ні, вони розмовляють, безперечно розмовляють...

З цими думками Катруся поверталася додому по першому зимовому снігу. Вона була настільки збентежена долею цих двох сніжинок, що вона не змогла перестати думати про них ще довгий час. Вночі їй примарилося. Маленька сніжинка вперше побачила сонячне світло: «І чому всі вважають, що світло страшне? Ховаються від нього? Невже це так? А на перший погляд воно таке лагідне, таке ніжне! Ні! Не вірю! Не може цього бути! І її міркування порушила стара сніжинка.

хаші джунглів. Мене вражає, що природа створює такі дива із звичайної води.

Потроху сутеніє і рожево-біле небо стає попелястим, а згодом і темно-синім. На вулицях вимикають ліхтарі. І в їх лимонно-жовтім світлі танцюють сніжинки. Вони кружляють, блищать і м'яко лягають вже на білу землю. Зручно влаштувавшись у теплій квартирі на підвіконні, я дивлюся на випадкових перехожих. Навколо ж відбувається дивне дійство – перетворення цілого міста на казкове снігове королівство. Як приємно відчувати на обличчі холодок від снігу, чути як він тане, сидіти і споглядати за сніговими чудесами з вікна. Виникає бажання намалювати картину того, що я бачу або сфотографувати. Адже кожного разу все виглядає по-інакшому. Місто готується до Нового року, все блищить від різнокольорових гірлянд. Люди купують подарунки. Всі готується до чарівної ночі.

Самойлова Катерина, 9-Б кл.

на нього розсипали багато діамантів. Кожен діамант – це маленька сніжинка і коли вони збираються до купи, утворюють велике блискуче саяво.

Коли на дворі снігопад, небо стає вугільно-чорним. Від світу місяця на нього де-не-де можна побачити великі, засніжені хмарки, які м'яко та повільно плывуть кудись у далечінь.

Виглядаючи у віконце, можна побачити діточок, які бавляться снігом, ліплять снігову бабу та грають у сніжинки. Їх радісні дитячі усмішки дарують людям навколо щастя.

Не тільки у місті радіють приходу зими, а й лісові жителі ведуть підготовку до сурових морозів. Яскраво-рижі білочки стрибають з дерева на дерево, створюючи у лісі гомін. Ведмідь вже за приходом морозів впав у сплячку у своїй берлозі. Навіть у таку пору року лісне життя не стихає.

Отже, зима приносить з собою мальовничий пейзаж і Різдвяні свята.

Пчельникова Юлія, 9-Б кл.

Зимовий вечір

Невидимий митець рожевою фарбою небо розмальовує, з білих пухнастих хмариночок сиплеться сніжок. Усі дерева вкриті пухнастою ковдрою. А ти сидиш біля віконечка, на якому той самий мистець – ювелір понамальовував чудернацькі візерунки. Тут тобі і стрілчаті квіти і

- І що ти тут розсілася? Невже не бачиш, що сонце вже вийшло! Час ховатися!

- Але чому ми повинні ховатися? Подивися, бабусю, воно ж таке прекрасне, як і зима!

- Воно тільки на перший погляд таке! Але нищівне для нас. Ми милуємося ним, підкорюємося йому, а пізніше зникаємо під його промінням.

- Але люди так чекають на нього! Я не вірю.

І вона з останніх сил злетіла у те безкрає небо, до того незабутнього сонця.

- Стій! Навіщо...

Зникаючи, мала сніжинка промовила: - «Я повернуся у чужих сльозах на цей світ знов».

- Можливо... Колись...

Волошина Ганна, 11-Б клас

Зимова казка

Вона стояла на узліссі. Сама-самісінька на цьому світі. Поглядом Марічка чи то хотіла знайти когось, чи то, навпаки, з полегшенням тонула у нічній самоті лісу.

Вона була стомлена, та не працею, а почуттям кривди, незрозумілого сорому та почуттям провини. І що примусило очі цієї дівчини згаснути? Що витиснуло вогонь з них радості, любові, юності, а замість цього поселило сльози, безнадію і невимушену тугу? В її очах

читалося лише одне: «За що світ такий жорстокий? Невже, в них у грудях не б'ється серце, а на його місці лише крихкий камінь, що є лише зайвим сміттям всередині? А на вулиці ж Новий рік, а за ним Різдво. Зникло з світу те почуття радості та світлої надії, що дає сили жити далі, рухатися по життєвому шляху, знаючи, що десь там, нехай навіть далеко є світло...»

А на землі лише переливався сніг. Його було багато. Наче море охопило Марічку своїми хвилями. Потім з неба посипалися сльози, але тверді.

- Мабуть, і природа стає кам'яною від всього того зла, що заповонило світ...

А сніжинки кружляли у неперевершеному танку. Біля самої землі зривалися знов в небо. Весь світ потонув у чарівному білому мереживі. Світло місяця бавилося з сніжинками, ті переливалися різними барвами. Марічка не могла перестати милуватися цим казковим дійством. Аж раптом Марічка затримала від незрозумілих почуттів всередині страх і цікавість, вона була приголомшена. З неба, поряд з сніжинками кружляв силует жінки. Вона була уся в білому, з довгим волоссям, що було схоже на сніг.

- Невже це крила? – прошепотіли губи Марічки.

Жінка підійшла до неї. Марічка помітила не аби яку вроду.

- Я – новорічний ангел. Спостерігаю за тобою вже давно. Твій сум, твоя печаль не дають

діаманти, які хтось розсипав на подвір'ї. дерева під цим снігом стають схожими на якісь чудернацькі білі ялинки. Кожне гіллячко іскрить мільйонами різнокольорових вогників. А як зайдеш зимою в ліс, то здається, що ти потрапив у казку. Здається, що на галявині ти можеш зустріти дванадцять братів – місяців, котрі сидять біля вогнища, та гріються. А як побачиш ялинку, то так і очікуєш, ось із-за неї виходить Дід Мороз зі своїм мішком і поздоровляє тебе з Новим Роком. Добре провести час на ковзанці з друзями, посміятися, покататися на ковзанках.

Новий рік – найкраще свято, ці незабутні почуття щастя.

Зима – найкраща пора року, яка дарує нам незабутні відчуття і найщасливіші моменти нашого життя.

Капішніков Віталій, 9-Б кл.

Зимова пора

Як чудово, що знову прийшла зима. Усе засипано білим, дивовижно м'яким і пухнастим снігом. Усе кругом було криштально білим. Сніг блискучо переливається різними кольорами веселки. Проходячи повз нього, так і хочеться закутатися у нього.

Коли настає ніч, на небі загораються зірки і із-за хмар впливає місяць. І тоді сніг сяє так, немов

Тепер коли рідний Дід Мороз
Ще більше покохає нас!

Шупилюк Аліна, 9-А кл.

Зимова казка

Зима. Весна. Літо. Осінь. І знову зима. Як добре, що ми живимо там, де зміни пір року відбуваються не тільки в календарі.

Як чудово пройти по лісу навесні, зірвати перший пролісок та послухати, як співають пташки, що повернулися з теплих країв.

Добре полежати влітку на пляжі, покупатися у теплій воді і зібрати гарний букет квітів.

Чудово восени в лісі. Ти можеш позбирати гриби та ягоди по шурхотіти опавшою листвою. Також, можеш посперечатись з білкою за лісний горішок.

Це все чудово, але більше всього я люблю зиму. Прокидаючись вранці, за вікном ще темно і ти можеш бачити, як світліє небо, як воно із фіолетового в сірувато-голубе. Сонце взимку не таке, як влітку чи навесні. Воно не таке сліпуче, воно стає більш тусклим, ніж завжди. Ти можеш їм помилуватись, бо воно не ріже око. Сонце світить, а не гріє. У цьому я вбачаю всю дивовижність зими. Бо, буває, вийдеш на подвір'я, а кругом все блищить, грає всіма відтінками райдуги. А скрізь лежить сніг. Він такий білий і пухнастий, неначе

мені спокою. Все буде добре. Йди додому. Твоє бажання я виконаю. Більше не буде зла на землі.

- Але як повернутися назад, у той колючий морок. Не можу...

Ангел подивився на неї пронизуючим, але безкінечно лагідним поглядом. В її очах Марічка знайшла підтримку та спокій.

- Заплющ очі, - сказала примара.

Марічка підкорилася. І вмить стало легше. З'явилося якесь незрозуміле почуття окриленості.

- Відкривай...

Марічка розплющила очі і не повірила. Вона була уся в білому, а за спиною були крила.

- Я виконав твоє бажання?

- Так. Дякую... А що мені робити? – в розгубленості спитав щойно з'явившийся ангел тихим, спокійним голосом.

- Ти будеш сіяти добро по землі, як ти цього прагнула все життя. Давай руку. Марічка трохи невпевнено підвелася, дала руку. Рука ангела була тепла, незважаючи на те, що повітря було холодне.

Вони злетіли в небо. До зірок. Високо-високо. Звідки було видно всю землю. І тепер, кожної зими ангели спускаються з небес і сіють на землю добро, але це так важко! І ангели плачуть від безсилля виправити щось. А їх сльози випадають на землю сніжинками, рясно стелячись по землі.

Бондаренко Аліна, 11-Б кл.

Зимняя сказка

Дождь... Ужасный, неприятный и такой холодный... и все никак не хочет переставать. Такая погода прекрасно подходила поздней осени, но никак не началу зимы. А ведь уже середина декабря. Очень часто жители, этого большого индустриального города, поднимали головы в верх, надеясь увидеть первый снег. Но всегда каждый из них наталкивался на серые тучи.

«Скоро придет настоящая зима. Холодная и снежная. Скоро Новый год...» - каждый из них думал про себя, - «И как бы там ни было, все равно выпадет снег. Ведь что это за зима без снега!»

Но еще один взгляд на небо и их оптимизм исчезал и они шли дальше понутив головы. А самые стойкие «оптимисты» думали: «А какая разница? Есть снег или нет? Все равно будет Новый год! Пускай даже без снега...»

Люди бежали дальше по своим делам. Бежали по бульварам и аллеям, улицам и проспектами. Они старались забыть про эту ужасную слякоть и грязь. А их разноцветные зонтики, словно летали в воздухе, преследуя своих хозяев.

Маленький мальчик, сидевший на подоконнике, грустно надул губки и «тяжело» вздохнул. Действительно, а почему и не расстроиться: «Сегодня точно не пойдет гулять» - думает он. «Почему нет снега? Почему все не как

Багато думали вони,
Що будуть дарувати
І рішення одне знайшли,
Що в магазині взяти
На Новий рік вбрання нове
І чоботи червоні.
Пішли до магазину брать,
А чоботів ніде шукать.
Ходили цілий день вони,
Уже і вбраннячко знайшли
Та баба Снігова сказала,
Що десь приблизно два квартала
І можна магазин знайти
Що назва «Новорічна казка»
І подарунки там, і ласка,
І добра усмішка людей,
Ялинки й іграшки,
Сімей багато там стоїть.
Снігуронька тоді велить:
«Мій брате рідний, Сніговик,
Як будем вибирати?
У Діда Мороза, Сніговик,
Де розмір можна взяти?»
І вирішив брат Сніговик
Додому слати,
Щоб подивились на старі
Дідоморозові туфлі.
Відміряли, поміряли
І принесли назад.
Купили чоботи! Ура!
Є подарунки в нас,

разів. Люди починають святкувати перший день нового року.

А біля ялинки, що стоїть на вулиці темно. І ось вийшов місяць і освітив ялинку. Яка ж вона гарна у місячному сяйві. Вся всипана іграшками і золотими ланцюжками.

Кущі дрімують під зимовою ковдрою. На кожній малесенькій гілочці лежить сніжок. Цієї ночі усюди узор. Глянеш на кущ – а він, як прекрасний візерунок, якого не знайдеш на цілому світі. Глянеш на вікна – а на них узор, що милувався б цілу ніч зиму, поки вони не зійшли б.

А тим часом сніжинки ніби сміялись і співали пісеньку, схожу на тендітний передзвін кришталю...

Потім прийде Різдво. У цей час ми святкуємо воскресіння Христове. А в переддень Різдва – шостого січня усі хрещеники йдуть з кутею до своїх хрещених батьків, щоб поздоровити зі святом.

Ось така зимова казка діється кожен рік у нашому краї.

Телегіна Ганна, 9-А кл.

Зимова казка

Зібралися під Новий рік
Снігуронька і Сніговик
Подарувать на Новий рік
Дідусю подарок.

в прошлом году? Почему я сейчас не на санках вместе с Димкой?».

- Это не честно! – вскрикивает он и топаёт ножкой по подоконнику. К нему подошла его мама, нежно обняла и поцеловала его в макушку.

- Не расстраивайся, маленький. Не расстраивайся. Скоро придет зима. На улице будет много- много снега и на санках ты покатаешься. Не слова мамы его не убеждают. Он все также продолжает смотреть в окно. Его мама улыбнулась и начала рисовать пальцем на запотевшем окне. Малыш улыбнулся, узнав в рисунке снежинку.

- Скоро зима нарисует красивые узоры на окнах. Когда ты будешь гулять снег будет приятно хрустеть под ногами, а холодный ветер будет кусать тебя за щечки и нос... - мама погладила его по головке и обняла, а малыш засмеялся. Только сейчас он заметил, что разноцветные зонтики, летящие в воздухе, похожи на конфетти из хлопушки.

В другой части города, которая так же была заполнена разноцветными зонтиками, - «конфетти», не сразу можно было заметить фигуру одиноко идущей девушки. А приметна она была тем, что шла без зонта и простоволосая. Куртка была растягнута, джинсы совершенно промокли. Шла она отчужденно, словно не была частью этого мира. Ее длинные волосы цвета осеннего каштана промокли и спутались и теперь казались черными. Дождь давно смыл с лица всю косметику и сейчас чистые капли покрывали ее светлое, как

новогодний сніг, лице. А на носу було несколько веснушек – последнее напоминание о лете. Глаза, сравнимые с цветом весенний листвы, сейчас словно стали темнее, потеряв озерные огоньки. Она шла, не зная куда, просто шла. Ее губы едва шевелились, словно она что-то шептала, она действительно шептала. Слова, которые она говорила, никто не слышал, ее шепот становился частью окружающего мира. Разве люди прислушиваются как зимой падает сніг и визжит ветер, слышат ли они как весной, пробиваясь на свет, растет трава, различают ли они людской смех и крики чаек над синем морем, а осенью слышат ли они шорох падающих листьев? А она слышала... Поэтому и шептала. Словно снежинка упадет, как будто цветок растет, словно волна ударится о прибой и кленовый лист упадет.

«Если даже мир против тебя», - сказала она, никто не услышал. «Не жалею слов...» - еще шаг, - «втягивай дым...» «Не жалею всех тех, кто умер молодым».

Она остановилась, перед ней, на земле лежали яблоки. Это у дедушки корзина перевернулась. Девушка быстро присела на корточки и начала собирать яблоки.

- Спасибо тебе, деточка, - прохрипел дедушка.

- Не за что, - быстро ответила девушка, собирая яблоки.

- Ну, что за погода. Просто ужас. Сейчас все люди хотят, чтобы закончился этот ужасный

Природа взимку стає надзвичайно красивою. Білими кожухами вкutanі дерева, кущі, дахи будинків, забуті лавочки в парку, сніговими. Біля ліхтаря вночі сніжинки завели хоровод, а вітер їх підганяє. Але це скоро закінчилось. Білесенькі сніжинки – балеринки м'яко опустились на землю і ніби заснули на тротуарі разом зі всіма сніжинками.

Надзвичайно красиво взимку саме в лісі. Все дерева: ялинки, сосни вкриті білими теплими шапками. Земля вкрита білим полотном, яке зігріває цю землю. Ось із-за куща вискочить заєць, але його майже не видно, бо він такий біленький, як і сніг. Десь почувеш тріск паличок або гілочок – це птиці, які залишилися зимувати у нашому краї.

Так, природа взимку є найкрасивішою і найпрекраснішою, ніж інші пори року. І ось вже випав сніг і вкрив собою все навкруги. У грудні кульмінацією усіх подій узимку є Новий рік.

Люди починають готуватися до Нового року за тиждень: купують ялинку і прикрашають її, купують подарунки. І коли настає тридцять перше грудня увесь світ починає святкувати на вулицях. Діти танцюють і водять хороводи навкруги великої новорічної ялинки, прикрашеної красивими іграшками, цукерками, а на верхівку ялинки ставлять велику зірку.

Ввечері люди починають розходитися по домам, щоб відсвяткувати Новий рік, а деякі люди святкують разом з друзями.

На вулиці тиша. Раптом щось порушило загадкову тишу. Годинник почав бити дванадцять

кто-то съел. Можешь ли ты наколдовать еще один такой торт?

- Я наблюдал за тобой. Ты очень добрый, помогаешь другим, - сказал дед Мороз.

Потом он взял свой посох, ударил им три раза оземь, и на столе появился торт, такой, какой хотел бельчонок.

- Вот тебе торт и за твою доброту я сделаю для тебя сюрприз на Новый год.

Бельчонок поблагодарил дедушку и вместе с зайцем пошли по домам.

Следующее утро было новым годом. Родители подарили бельчонку новые санки, а он им большой торт. Весь день все лесные жители веселились и обменивались подарками. А вечером был самый главный сюрприз от Деда Мороза – большой разноцветный салют. Все были счастливы.

Кірієнко Олександр, 10-В кл.

Зимова казка

Зима – це найпрекрасніша пора року... Саме взимку відбуваються такі свята як: Новий рік і Різдво.

Зиму можна назвати й найвеселішою порою року, бо саме взимку ми так весело катаємося на санчатах, лижах і ковзанах. Як подивившись на тих дітей, що з'їжджають з гірки на санчатах, так і самому стає тепло і весело на душі.

дождь. Чтобы, наконец, выпал снег и наступила зима. Он презрительно смотрел на небо, девушка словно замерла, услышав эти слова, но никто этого не заметил. Она уже собрала яблоки и, протягивая корзину, сказала: - «Не волнуйтесь. Скоро придет зима. Обязательно холодная и снежная. С метелями и безумно красивыми заледеневшими реками. Мороз нарисует загадочные узоры на окнах и весь мир станет верить в чудеса. Снег будет приятно хрустеть под ногами. Кому-то зима принесет радость, другому – воспоминания, ранящие сердце острым кинжалом. Но зима придет. Тихо-тихо. Подкрадется и укроет в своих объятиях».

Дедушка взял в руки корзину и не сказал ни слова, а девушка пошла дальше. Через несколько шагов она вновь зашептала: «Не отступай» - шаг, - «играй свою роль». «Не показывай радость» - шаг, - «не показывай боль» - ее голос чуть не сорвался. Она вышла на аллею парка и пошла в сторону ближайшей скамейки.

«Все равно куда...» - шаг, - «в ад или рай». «Иди» - шаг, - «иди», - «только не отступай». Она села на скамейку и замолчала, закрыв глаза. Ей казалось, что она слышит как каждая капля, падая, ударяется об землю. Она не слышит шаги людей, не слышит машины, ничего. Только дождь. Наконец, она открыла глаза, ее губы дрогнули и она глубоко вздохнула. «Не плачь» - голос задрожал, - «не жалуйся» - первая слеза предательски появилась на щеке, смывая капли

дождя, - всем наплевать...» Она еще раз глубоко вздохнула и теперь четко сказала: «Самое главное – не отступить».

Она не всхлипывала и ее плечи не дрожали, из далека можно было подумать, что это капли дождя покрывают ее лицо, но она плакала. Прозрачные слезы текли из ее зеленых глаз. Одна за другой, одна за другой, как капли на землю. «Странно...» - думала она, - «Странно, что выпадет снег или нет зависит от желания одного единственного человека». А мое желание имеет вес» - она усмехнулась. Дождь уже начал переставать и вскоре последняя капля упала на землю, а она и ждала этого, словно наслаждалась последним дождем в этом году. Она встала и вышла на середину аллеи.

- Я хочу, чтобы выпал снег и пришла зима. Кто я такая, чтобы лишать людей праздника и... и счастья, - сказала девушка.

Подул холодный ветер и она посмотрела на небо. Что-то холодное «укусило» ее за нос и она сощурилась, но потом заметила как первые, самые белые и пушистые снежинки падают на серую землю. Им предстояло растаять, но они летели дальше, не боясь ничего. Девушка опять начала шептать, шептать стишок, который придумала пока шла в парк, но не для себя, а для снежинок:

Если даже мир против тебя,
Не жалею слов, не жалею дня,
Не жалею себя, втягивай дым,
Не жалею всех тех, кто умер молодым.

- Пойдем к деду Морозу и попросим его, чтобы он наколдовал торт нам.

- Ура! – радостно воскликнул бельчонок. И друзья отправились в путь.

- Слышал, что дедушка мороз выполняет желания тех, кто хорошо вел себя целый год, - сказал заяц.

- Ты знаешь, где он живет? – спросил малыш.

- Он живет в центре леса, возле самой большой и красивой елки во всем лесу. Из трубы его дома всегда идет дым, и тропинка возле его дома всегда чистенная. Они долго еще разговаривали, и вдруг на пути появился волк.

- А вот и новогодний ужин, - сказал он, поглядывая на зайца. Пока волк разговаривал, спасатель слепил снежки и начал обстреливать хищника. С испугу голодный волк сбежал, поджав хвост.

- Большое тебе спасибо, - поблагодарил заяц. – Ты настоящий друг. Смеясь над волком, два друга пошли дальше и вдруг увидели дом, стоящий возле самой красивой елки. Путешественники подошли к дому и постучались в дверь. Вдруг, послышались шаги, запахнулась дверь и перед зверятами стоял старый человек с длинной седой бородой. Хозяин пригласил зайчонка и бельчонка в дом.

- Дедушка Мороз! – начал малыш бельчонок, - я пришел к тебе с просьбой. Я хотел подарить родителям большой торт с ванильным и шоколадным кремом, вафельными грибами и большими орехами, но пока я помогал рыбки, его

торт был настолько вкусным и аппетитным, что хулиган не удержался и съел его весь.

Тем временем малыш бельчонок взял рыбку и выпустил ее в прорубь.

- Спасибо тебе, - поблагодарила рыбка. – Ты спас мне жизнь и моим детишкам, которые ждут меня в пруду.

- Не за что, ответил спасатель, - с наступающим тебя Новым годом!

Потом они распрощались, и бельчонок пошел за подарком. Но он увидел, что торта не осталось и начал горько плакать.

- Почему ты плачешь? – спросил серый зайчик, гулявший возле пруда.

- Как же мне не плакать. Я хотел подарить родителям новогодний торт, но его кто-то съел, и я не знаю что мне делать.

- Не плачь. Пойдем ко мне домой, и попробуем сделать этот торт заново.

- Хорошо, - ответил малыш, вытирая слезы.

Вместе они пошли в заячий домик, и прейдя, сразу начали пробовать делать торт.

- Так, ладно, возьмем два яйца, муки, сахара, крем... Так, перемешаем. Теперь в печку. Все торт готов. Попробуй.

- Фу, ужас. Это не торт, а каша какая-то. Мой торт был не таким, - ответил бельчонок.

Зайчик перепробовал много способов, но даже яблочный торт у них не получился.

- У меня есть идея, - радостно сказал заяц.

- Какая?

Не отступай, играй свою роль,

Не показывай радость,

Не показывай боль.

Все равно куда, в ад или рай,

Иди, иди, только не отступай.

Не плачь, не жалуйся – всем наплевать,

Самое главное – не отступать.

Первые снежинки уже растаяли, а она накинула на голову капюшон, застегнула куртку, улыбнулась и побежала. Она бежала по улицам своего города, и там, где она ступала, начинал идти снег, все вокруг укрывалось белым ковром. Люди, не ожидавшие такого поворота событий, просто стояли, стояли и улыбались. Они боялись идти дальше, боялись спугнуть зиму. И когда мимо них пробежала девушка, которая смеялась и улыбалась, всем становилось завидно, потому что они не могли просто так побежать, и поэтому каждый из них думал или говорил: - «Вот и зима пришла, точнее прибежала».

Бедина Нелли, 10-А кл.

Зимова казка

Ось ранок, ясний та погожий ранок після довгої ночі. Зірочки кудись зникли за безоднею синього неба. Золотий промінець, переливаючись,

освітив вершечки синіх хмар і вони зайнялися яскравим полум'ям.

Засвітилися, заблищали від ясного сонячного променю долини і гори, засипані світлим білим снігом, неначе лебединим пухом. Земля вкрита білим прозорим туманом, який стелиться од коренів розкішних старих дубів з рідким гіллям і змішується вгорі з золотавими хмарами.

Твердий синявий сніг грає на сонці самоцвітами. Навкруги тихо, мертво, лише легкий вітерець торкнеться змерзлої, вкритої широкою смужкою інею, гілки на деревах, кущах – скрізь висять прозорі пучки, крихти тонкого льоду – бурульки, які, перехресшуючись чудними візерунками, свіяться наскрізь.

Легко і приємно вдихати морозне повітря зимнього ранку.

Савохіна Дар'я, 10-Б кл.

легкістю і радістю. Вона додає кожного дня енергії та гарного настрою.

Маслова Вероніка, 10-Б кл.

Белчонок и Новогодний подарок

Эта история произошла перед Новым годом. Все лесные звери спешили украсить свои дома, купить подарков, приготовить еды для гостей. В одном довольно старом дереве жила семья белок: мама, папа и маленький бельчонок. На Новый год ему захотелось сделать особенный подарок – большой торт с ванильным и шоколадным кремом, вафельными грибами и большим количеством орехов. Бельчонок дождался, когда дома никого не будет, и пошел в магазин. В нем продавалось большое количество новогодних тортов, но бельчонок нашел тот, который искал. Довольный своей покупкой, малыш весело возвращался домой. Проходя возле замершей реки, он услышал чей-то плачь. Это плакала рыбка, которая выпрыгнула на льдину и не смогла вернуться обратно.

- Не волнуйся, - сказал бельчонок. – Я тебе сейчас помогу.

Оставив торт на берегу, он пошел спасать рыбку. В этот момент поблизости проходил еж, который любил хулиганить. Увидев торт без хозяина, ему захотелось посмотреть какой он. Но

Пізня зима

Кожного року людина, доросла чи мала, чекає зими. Деякі просто хочуть насолодитися свіжістю, яка панує на вулиці, деяким кортить швидше встати на лижі чи ковзани, але всі вони однаково завмирають від думки про цю чудову пору року.

Цього ж року осені, здається, не буде кінця. Вже давно опало листя з дерев і відлетіли у вирій птахи, але зими так і не видно. Кожного дня я, дивлячись у вікно, чекаю її початку, але кожного разу розчаровуюсь.

Того року початок зими був напрочуд схожий на цей, але зранку, після Нового року, випав сніг. Це було дивовижно: яскраве сонце придавало чудового блиску снігу; він лежав білий-білий, як у казці.

Тільки одного разу сніжок ненадовго припорошив місто, але вже через декілька годин утворилась мокротеча. Я дуже не люблю таку погоду: місто стає похмурим, сумним. Зазвичай мокротеча буває на початку весни, але в ці дні душу зігріває думки про швидкий прихід теплої пори.

У багатьох людей, з приходом зими, піднімається настрій. Люди з задоволенням прокидаються, знаючи, що за вікном їх чекає пречудова погода: сніг, легкий морозець та яскраве зимове сонечко. Кудись відлітають проблеми, смуток, і на душі з'являється радість. Зима, як і всі інші пори року, - чудова, вона дає можливість по-новому подивитись на проблеми та негаразди, з

Малюнки учнів ліцею

Романов Вадим, 9-Б кл.

Капустіна Ганна, 10-А кл.

Ісакіна Юлія, 11-А клас

Лабода Марина, 9-А кл.

Кірієнко Олександр, 10-В кл.

Кірієнко Олександр, 10-В кл.

Лабода Марина, 9-А кл.